

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **JUDr. V. N.**, bytem X, zastoupená JUDr. Barborou Keindl Flakovou, advokátkou se sídlem Lucemburská 25, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, odbor provozu silničních vozidel**, Nábřeží Ludvíka Svobody 12, P.O.BOX 9, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2011 č.j. 876/2011/160-SPR/4,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ze dne 7. 10. 2011 č.j. 876/2011/160-SPR/4, kterým žalovaný upravil výrok rozhodnutí č.j. 876/2011/160-SPR/4 ze dne 27. 9. 2011 v části uvedení ustanovení, podle něhož zamítl odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků, č.j. MHMP 289567/2011/Syř ze dne 7. 4. 2011. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon o přestupcích). Za naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1. 000,- Kč. Přestupku se žalobkyně měla dopustit tím, že porušila ustanovení § 22 odst. 1) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon o silničním provozu) tím, že dne 18.10.2010 v 19:00 hod. řídila osobní motorové vozidlo tov. zn. Opel Corsa, registrační značky X, v Praze 1, ul. Vojtěšská ve směru jízdy od ul. Pštrosova ke křižovatce s ul. Myslíkova a při jízdě křižovatkou oproti dopravní značce DZ P4 "Dej přednost v jízdě!" nedala přednost v jízdě osobnímu motorovému vozidlu tovární značky Audi registrační značky 8S6 1266 (vlastník X), řízené řidičkou J. H., která řídila vozidlo po ul. Myslíkova označené dopravní značkou P2 "Hlavní

pozemní komunikace" směrem od ul. Spálená. Při dopravní nehodě nedošlo ke zranění osob, vznikla hmotná škoda na zúčastněných vozidlech. Požití alkoholických nápojů u obou řidičů bylo vyloučeno dechovou zkouškou na přístroji Alcotest Drager. Technická závada, jako příčina dopravní nehody, nebyla na místě ohledáním zjištěna ani uplatněna.

Žalobkyně namítá, že správní orgány nezjistily skutečný stav věci a je přesvědčena, že pro objektivní zhodnocení vzniklé situace pořízená fotodokumentace a plánky, zachycující dopravní nehodu, nestačí k prokázání její viny, neboť tyto zachycují pouze stav po nehodě, nikoliv stav křižovatky před vznikem dopravní nehody. Nesouhlasí s tím, že byl zjištěn skutečný stav věci a že nebylo třeba v řízení provést důkaz znaleckým posudkem či rekonstrukcí, jak navrhovala. Přestože žalobkyně nerozporuje, že podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) může podklady pro vydání rozhodnutí opatřit i účastník, namítá, že nelze přenést důkazní břemeno na obviněného z přestupku. Žalobkyně považovala vypracování znaleckého posudku za nezbytné a potřebné, a to s ohledem na zcela odlišná tvrzení účastníků o pohybu a postavení aut těsně před vznikem dopravní nehody. V této souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 51/2004 ze dne 26. 7. 2005, podle něhož je naprosto nepřipustné, aby správní orgán přenesl svou povinnost zajistit všechny podklady pro rozhodnutí na žalobkyni, aby ta byla nucena obstarat znalecký posudek, který by měl prokázat skutečnosti, na nichž závisí posouzení míry zavinění řidičů dopravní nehody a jejich následků. Navíc žalobkyně považuje odůvodnění odmítnutí vypracování znaleckého posudku za nedostatečné. Podle žalobkyně správní orgány zcela rezignovaly na povinnost zjistit, jak vypadal stav křižovatky. Za zcela absurdní žalobkyně označila odůvodnění žalovaného, který zamítl žádost žalobkyně na zjištění technického stavu křižovatky s tím, že: *“žalobkyně zřejmě svým požadavkem měla na mysli rozmístění jízdních pruhů, parkovišť a chodníků v okolí dané křižovatky za skutečnost, která není předmětem daného řízení, ale není ani v kompetenci daného odboru jej řešit.”*

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl oprávněnost námitek s tím, že rozhodoval v souladu s právními předpisy. Žalovaný zopakoval, že správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Provést důkaz znaleckým posudkem nebylo podle žalovaného potřeba, neboť stav věci byl spolehlivě zjištěn i bez něj a bylo by zcela nadbytečné jej provádět.

Žalovaný odmítl tvrzení žalobkyně, že jí přikázal, či uložil povinnost nechat si vypracovat znalecký posudek. Naopak, ji správní orgán I. stupně dal možnost, aby si znalecký posudek nechala vypracovat sama, což s ohledem na náklady řízení žalobkyně odmítla.

K námitce žalobkyně ohledně technického stavu křižovatky, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž doplnil, že ohledání místa dopravní nehody, tj. zjištění dopravní situace v Praze 1, v křižovatce ulic Myslíkova - Vojtěšská, jakož i popis stop na místě nehody provedla a zaznamenala Policie ČR v protokolu o nehodě v silničním provozu. Podle žalovaného předmětný protokol lze společně s náčrtem a plánkem místa nehody a fotodokumentací považovat za relevantní důkaz, z něhož správní orgán I. stupně i žalovaný při svém rozhodování mimo jiné vycházely. Žalovaný připomněl, že s předmětným protokolem měla žalobkyně možnost se seznámit již při ústním jednání dne 3. března 2011.

K tvrzení žalobkyně o porušení zásady zákazu libovůle správního orgánu a zásady zákazu zneužití správního uvážení, žalovaný uvedl, že pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Podle žalovaného správní orgán postupoval v souladu s ustanovením § 50 odst. 4 (správní uvážení) a zejména s § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož své rozhodnutí

řádně odůvodnil. Správní orgán I. stupně se podle žalovaného dostatečně vypořádal s celkovou situací v silničním provozu, s místem střetu, postavením vozidel, výhledovými možnostmi předmětné křižovatky atd. Rovněž se vypořádal i s důvodem neprovedení znaleckého posudku, který požadovala žalobkyně.

K rozsudkům, na něž žalobkyně ve své žalobě odkazuje, žalovaný uvedl, že tyto byly vydány ve zcela jiných případech týkajících se úplně jiných účastníků řízení, přičemž mezi těmito rozsudky a předmětným případem žalovaným nebyla shledána žádná shoda nebo podobnost s předmětným případem.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že vycházel z listin, zaslaných Policií ČR, Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy, odboru služby dopravní policie, oddělení dopravních nehod. Především pak z úředního záznamu ze dne 18.1.2010, z něhož je mimo jiné zřejmé, že žalobkyně již od počátku tvrdila, že vzhledem k tomu, že těsně u pravého boku jejího vozidla, stála vozidla, která čekala na zelenou v pravém jízdním pruhu, nemohla dokončit odbočení vpravo do levého jízdního pruhu, zůstala stát napříč pravým jízdním pruhem, před tímto najetím do pravého jízdního pruhu se stále dívala vlevo, odkud neviděla přijíždět žádné vozidlo. Následně viděla, jak kolem levé přední části jejího vozidla udělalo nějaké vozidlo myšku a tím došlo ke střetu. Příčinu dopravní nehody žalobkyně spatřila v jednání řidičky, která nepřizpůsobila rychlost vozidla situaci v křižovatce s tím, že ona v křižovatce stála.

Dále správní orgán vycházel z úředního záznamu o podání vysvětlení, který byl sepsán s Julií Hinkovou z téhož dne, která k nehodovému ději uvedla, že když se blížila ke křižovatce s Masarykovým nábřežím, kde na křižovatce s ulicí Vojtěšská uviděla najíždějící červené vozidlo, jela přibližně 30 km/hod. Vzhledem k tomu, že pravý jízdní pruh byl plný až po tuto křižovatku, domnívala se, že řidička tohoto červeného vozidla vyjíždí jen na výhled do křižovatky. Proto pokračovala dál v jízdě a pomalu zastavovala, neboť v jejím levém jízdním pruhu stála vozidla na červený signál "Stůj". Dále uvedla, že viděla, jak toto červené vozidlo pokračuje dál v jízdě a vyjíždí do její jízdy. Na toto reagovala strhnutím řízení vlevo, ale ke střetu přesto došlo. Příčinu dopravní nehody spatřila v jednání řidičky červeného vozidla, která nedala přednost při vyjíždění z vedlejší ulice.

Z protokolu o dopravní nehodě v silničním provozu ze dne 18.10.2010 je mimo patrné poškození vozidel, dopravní situace a stopy. Z plánu místa dopravní nehody zjistil správní orgán směr jízdy zúčastněných vozidel, místo střetu a dopravní situaci. V neposlední řadě vycházel z pořízené fotodokumentace.

Za nespornou správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí označil skutečnost, že řidička vozidla Opel vyjížděla z vedlejší ulice na hlavní, přičemž odbočovala doprava a řidička vozidla Audi jela po hlavní komunikaci. Ke střetu vozidel došlo v prostoru křižovatky v levém jízdním pruhu, kdy vozidlo Opel zasahovalo do tohoto levého jízdního pruhu přes pravý jízdní pruh levým rohem min. na vzdálenost cca 3,8 m od hranice křižovatky (což zjistil z fotodokumentace), přibližně vprostřed křižovatky, čímž značně omezila jízdu vozidel jedoucích po hlavní ulici. Z postavení vozidel po střetu pak dovodil, že řidička vozidla Opel neřídila vozidlo při pravém okraji komunikace, jak jí ukládá zákon o provozu na pozemních komunikacích, neboť s ohledem na vozidla stojící po její pravé straně vjela do křižovatky v přímém směru, nikoliv při pravém okraji. Podle správního orgánu I. stupně lze předpokládat,

že pokud by řidička vozidla Opel vyčkala až vozidla po její pravé straně odjedou a uvolní jí místo na vjetí do křižovatky při pravém okraji, měla by delší výhled do křižovatky ze své levé strany.

Z fotodokumentace poškozeného vozidla Audi pak podle správního orgánu vyplývá poškození v pravé části vozidla od pravého předního blatníku až k pravému zadnímu blatníku, a poškození vozidla Opel je patrné v levé oblině předního nárazníku. Toto odpovídá skutečnosti, že vozidlo Opel narazilo do vozidla Audi, a popírá tvrzení řidičky vozidla Opel o tom, že v době-střetu stála, nehledě na okolnost jak daleko by stála, aby měla výhled doleva (téměř 4 m od hranice křižovatky). Neshledal, že by řidička vozidla Audi porušila zákon o provozu na pozemních komunikacích, neboť tato jela rychlostí max. 30 km/hod. po hlavní silnici a nemohla předpokládat, že vozidlo vyjíždějící z vedlejší silnice jí nedá přednost v jízdě. Podle zjištění správního orgánu řidička vozidla Opel přijížděla po vedlejší silnici, která měla charakter místní komunikace a která byla označena dopravní značkou „Stůj, dej přednost v jízdě!“, tedy ke křižovatce s hlavní silnicí přijížděla po komunikaci evidentně nižšího řádu a její povinnost dát přednost byla podstatně zesílena uvedenou dopravní značkou. Správní orgán doplnil, že požadavek na zastavení vozidla v místě, odkud má řidič náležitý rozhled do křižovatky, znamená, že řidič smí vjet do křižovatky až poté, co se ujistí, že situace v silničním provozu mu umožňuje bezpečné projetí křižovatky. Řidička vozidla Opel si najela do křižovatky, do níž neměla dle jejího vyjádření dostatečný rozhled, na vzdálenost téměř 4 m přední částí svého vozidla od hranice křižovatky, což správní orgán shledal neodpovídající dané situaci a neopatrné. Z tvrzení žalobkyně, že u její pravé strany stála v pravém jízdním pruhu auta až ke křižovatce a že auto z její pravé strany stálo velmi blízko jejího pravého boku a kdyby padla zelená a ona se mohla rozjet, tak by si mohla odřít pravý bok, správní orgán usoudil, že řidička vozidla Opel sledovala spíše svou pravou stranu v obavě, že si odře při odbočování doprava své vozidlo o blízko stojící vozidlo. Dále konstatoval, že při vyjíždění z vedlejší na hlavní silnici byla situace nejasná, svou jízdou zamezila jízdě jak v levém tak i v pravém jízdním pruhu. Obecně není akceptovatelné, aby si nejasnou situaci v silničním provozu řidič vykládal ve svůj prospěch, neboť to je v rozporu s jeho povinností chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, jak to stanoví § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán zdůraznil, že v nejasné situaci se od řidiče vyžaduje odpovídající míra zdrženlivosti projevující se zejména provedením zamýšleného jízdního manévru až poté, co se situace dostatečně vyjasní. Tím spíše si ve svůj prospěch nesmí nejasnou situaci v silničním provozu vykládat řidič, jehož povinností je dát přednost v jízdě, natož je-li mu tato povinnost uložena dopravní značkou „Stůj, dej přednost v jízdě!“

Jak bylo výše uvedeno, žalovaný se ztotožnil s názory správního orgánu I. stupně a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

Obecně dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích „je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.“ Jiným zákonem ve smyslu citovaného ustanovení je mimo jiné také zákon o silničním provozu.

V projednávané věci byla žalobkyně uznána vinou z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8. přestupkového zákona, jehož se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinen dát přednost v jízdě podle zvláštního právního předpisu (v daném případě vozidlům jedoucím po hlavní silnici). Jde tedy o zaviněný veřejnoprávní delikt, za nějž hrozí pachateli sankce v

rozmezí 2500 až 5000 Kč podle § 22 odst. 8 přestupkového zákona a navíc i jakási sekundární sankce v podobě udělení „trestných“ bodů (v daném případě čtyř) podle § 123a a násl. a přílohy zákona o silničním provozu.

Stejně jako pravidla trestního práva i pravidla přestupkového práva hmotného a procesního jsou založená na základních zásadách, zejména na presumpci nevinu, zásadě in dubio pro reo, zásadě postihu za zaviněné jednání (nikoli pouze za způsobení škodlivého následku) a požadavku, že postih je možný jen v případě, že bylo prokázáno, že došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku, a to jak v rovině jednání a případného následku, tak v rovině zavinění (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, www.nssoud.cz). V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný z přestupku se jej dopustil, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzí rozhodného skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tzn. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo).

V daném případě existuje verze příčiny dopravní nehody správního orgánu, podle níž vjela žalobkyně do křižovatky z vedlejší silnice, aniž by dala přednost vozidlům po hlavní silnici, přičemž po hlavní silnici jelo méně než obecně dovolenou a vzhledem k situaci provozu přiměřenou rychlostí vozidlo Audi, jehož řidička se sice snažila vyhnout střetu tím, že strhla své vozidlo doleva, k dopravní nehodě došlo. Podle této verze měla nehodu způsobit žalobkyně tím, že řádně nezkontrolovala, zda se po hlavní silnici blíží nějaké vozidlo.

Podle názoru soudu, přestože žalobkyně od počátku řízení tvrdila, že v křižovatce stála, tato možnost je vyvrácena z dostupných důkazů. V daném případě žalobkyně nepředložila konzistentní a alternativní verzi rozhodných skutečností, na základě nichž by měl správní orgán v rámci dokazování zjistit, zda jím podporovaná verze je pravdivá a zda neexistují pochybnosti, které by musel v řízení vyvrátit.

S výše uvedeným souvisí i další námitka žalobkyně, že správní orgán nezjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ani s touto námitkou se soud nemůže ztotožnit a naopak je toho názoru, že správní orgány měly k dispozici takové důkazy, které naplňují důkazní standard. Je třeba připomenout, že podle § 2 písm. q) zákona o silničním provozu dát přednost v jízdě znamená povinnost řidiče ne zahájit jízdu nebo jízdni úkon nebo v nich nepokračovat, jestliže by řidič, který má přednost v jízdě, musel náhle změnit směr nebo rychlost jízdy. Žalobkyně byla povinna dát přednost v jízdě vozidlům jedoucím po hlavní silnici a byla tedy povinna vjet do křižovatky jen tehdy, ujistila-li se, že se ve směru, v němž bylo možné očekávat příjíždějící vozidla, se žádné vozidlo neblíží, anebo že se sice blíží, ale je natolik vzdáleno, že za daných konkrétních podmínek nelze očekávat, že by muselo v důsledku vjetí žalobkyně do křižovatky náhle zpomalit či zrychlit nebo se úhybným manévrem žalobkyni vyhnout. Mezi další povinnosti řidiče patří mimo jiné počítat v určité míře i s nenadálými či nestandardními situacemi a brát v úvahu i to, že každý člověk, tedy i on sám, je či může někdy být v určité míře nešikovný či může mimořádně selhat, resp. že může selhat jím řízené vozidlo. Není jistě povinen počítat se všemi nestandardními okolnostmi, jež mohou nastat, nicméně s těmi, které jsou vzhledem k povaze konkrétní situace nikoli nepravděpodobné a lze se jim přiměřeně jednoduchým způsobem vyhnout, resp. na ně reagovat, má zásadně počítat. Žalobkyně v přestupkovém řízení několikrát zopakovala, že zná místní úpravu komunikace a věděla o stojících vozidlech. Soud uznává, že v některých případech snižují stojící vozidla rozhled do křižovatky, nicméně i s touto okolností by měl řidič počítat. Snižovaná viditelnost žalobkyně v důsledku standardně parkujících aut, nezabývá řidičku povinností dát přednost v jízdě řidiči jedoucím po hlavní komunikaci.

Co se týká návrhu na provedení důkazu znaleckým posudkem, soud uvádí, že judikatura správních soudů je ustálená v tom směru, že provádění důkazů v přestupkovém

řízení je především úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazů. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vší rozumnou pochybnost stavět najisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a současně vylučovat možnost jiného závěru (viz rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2007, čj. 8 As 10/2006 - 48).

Podle názoru soudu správní orgány řádně odůvodnily závěr o tom, proč zamítl návrh žalobkyně na provedení důkazu, přičemž žalobkyně ani v žalobě neuvedla, co by mělo být znaleckým zkoumáním potvrzeno či vyvráceno.

Soud neshledal pochybení ani v odůvodnění výše pokuty, neboť správní orgány přihlíděly ke všem podstatným skutečnostem a své stanovisko náležitě odůvodnily. Podle názoru soudu uložená pokuta není nepřiměřená.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. června 2013

**JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová